Tevreden zijn

Schriftlezing: Filippensen 4

Tekst: Filippensen 4:11b-13

Zingen:
Ps. 40:2
Ps. 145:2
Ps. 66:1, 3, 4
Ps. 18:9
Ps. 118:7

De tekst voor de prediking van vanmiddag kunt u vinden in het gedeelte dat ons is voorgelezen: het laatste gedeelte van vers 11 van Filippensen 4. Daar horen ook vers 12 en vers 13 bij, maar vooral het laatste gedeelte van vers 11. Dat lezen we samen nog een keer, Filippensen 4 vers 11b:

Want ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben.

Geliefde gemeente, de afgelopen week hebben we dankdag mogen houden. Misschien is het hier ook wel gezegd dat ons land tot de meest welvarende landen behoort. We weten dat en we zien het om ons heen, zeker als we in een ander land zijn geweest of daar iets van gelezen hebben. Wat hebben wij in overvloed ten opzichte van zoveel andere mensen: maaltijden, wonen, kleding, alle zegeningen in ons land. Ik haalde het aan in het gebed: de vrede waarin we leven mogen en de orde.

En toch, als je om je heen kijkt en je kijkt in de ogen van onze medemensen, dan zie je daar ook zo dikwijls ontevredenheid van de gezichten afstralen. Dat kan komen doordat het meer nooit vol wordt. Dat is een uitdrukking, kinderen, dat je eigenlijk denkt dat je altijd meer moet hebben. Maar het kan ook zijn dat er omstandigheden in ons leven zijn gekomen waardoor ons bepaalde voorrechten zijn ontnomen. Dat we op bepaalde dingen waarvan we dachten dat we er recht op hadden, ineens geen rechten meer kunnen laten gelden.

Welvaart, als we welvaren, als dat ons geldt, dan betekent dat niet altijd welzijn. Hoe ligt het bij ons? Wij leven in welvaart, over het algemeen. Geldt het van ons dat het ons ook wel doet? Met andere woorden, het gaat vanavond over de vraag: bent u, ben jij, ben ik tevreden?

We zeggen weleens: overal waar ‘te’ voor staat, is niet goed. Ja, behalve dan tevreden. Daar gaat het over vanmiddag. Paulus mag tevreden zijn en hij moest leren wat dat was. Dat moeten wij ook leren. Daarom zetten we boven de preek van vanmiddag: Tevreden zijn. Twee gedachten:

1. Wat dat is.
2. Hoe we dat leren.

1. Wat dat is

Gemeente, Paulus is de schrijver van dit Bijbelboek, van deze brief, zo zeggen wij. Een brief van Paulus aan de gemeente in Filippi. Het is een gemeente waar Paulus kennis aan gekregen heeft. Als hij deze brief schrijft, jonge mensen, kinderen, dan zit hij in de gevangenis. Heeft hij dan iets ergs gedaan? O, dat heeft hij vroeger wel gedaan. Hij heeft de gemeente van God vervolgd. Maar hij is nu in de

gevangenis, hij is nu van zijn vrijheid beroofd, omdat hij de Heere dient. Hij wordt vervolgd vanwege zijn geloof.

Filippi, waar lag die stad? Wel, in het huidige Griekenland. We kennen de geschiedenis dat Paulus op een gegeven moment geroepen is om apostel te zijn, om heen te gaan en het Evangelie te verkondigen. Hij vraagt aan de Heere waar hij heen moet. We zouden zeggen: hij gaat naar links of rechts, maar de Geest verhindert het hem om die kant op te gaan. Op dat moment ontvangt Paulus in de nacht een droom van die Macedonische man.

Jullie weten misschien wel wat hij dan hoort in de nacht. Daar is die Macedonische man die roept: *Kom over in Macedónië en help ons.* Dan weet Paulus het: ik moet naar Macedonië. Hij gaat naar Macedonië. En wat denk je? Zullen daar mensen op het strand staan of in de haven, op hem staan te wachten: *Zijn jullie er al?* Nee. Wat doet hij? Hij gaat naar het water, waar het gebed is. Daar zijn een paar mensen samengekomen.

We kennen de geschiedenis. Daar komt Lydia tot bekering en daarna komt de stokbewaarder tot bekering. Er komen andere mensen tot bekering en daar ontstaat een gemeente in Filippi, een bloeiende gemeente. Paulus is, nadat hij daar geweest is, verschillende keren teruggegaan naar Filippi om daar het Woord van de Heere te verkondigen. Er is een nauwe band ontstaan tussen de gemeente en Gods knecht.

Nu hij deze brief schrijft, is hij gevangen en heeft hij gedachten aan de gemeente. Hij heeft gehoord dat die gemeente in moeite en zorgen verkeert. Hij heeft van de gemeente verschillende keren een gift ontvangen. Misschien staat het ook wel boven uw Bijbeltje, boven vers 10 en verder: Paulus dankt voor de gaven die hij van de Filippensen ontvangen heeft. Dat staat er in mijn Bijbeltje.

Wel, jonge mensen, Paulus leefde niet als het ware van de gemeente. Paulus werkte gewoon met zijn handen, zoals de meeste vaders doen. Hij verdiende zijn geld. Hij had een tentenmakersbediening, zo zeggen we dan. Paulus was tentenmaker. Als hij ergens kwam, ging hij natuurlijk het Woord van de Heere verkondigen. Maar als hij weer wat geld nodig had, dan maakte hij tussendoor wat tenten en verkocht hij die weer, of hij repareerde ze. Zo mocht hij door de genade van de Heere iedere dag eten en drinken en genoeg hebben om te leven.

Maar tussendoor kwamen er weleens mensen die hem een gift gaven: *Alsjeblieft, apostel Paulus, dit is voor u. Dan kunt u des te meer werken in het Koninkrijk van God.* Zo hadden de Filippensen dat meerdere keren gedaan. Daar dankt hij nu in deze brief ook voor. Maar hij wil de gemeente ook waarderen en waarschuwen. Hij wil de gemeente die verdrukt en vervolgd wordt, ook een hart onder de riem steken.

Dan gaat hij zichzelf als voorbeeld gebruiken. Hij gaat de mensen erop wijzen: lieve Filippensen, je moet nu niet vooral bezig zijn met die aardse dingen. Dat komt allemaal wel. Je moet niet bezig zijn met die aardse goederen en de welvaart, maar je moet leven uit de Heere Jezus Christus, uit Hem Die de zondaren zalig maakt. Dat maakt je echt tevreden. Daarom zegt hij het in onze tekst. Lees het maar, vers 11b: *Want*. Dat geeft een reden aan, maar dat laat ik nu even liggen. *Want ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben.*

Wat betekent dat? Jonge mensen, wat betekent dat? Onze vertaling is soms een beetje moeilijk te begrijpen. Daarom is het goed om een Bijbel met kanttekeningen te hebben, of een andere Bijbel, een Bijbel met uitleg, zodat je dat iets beter kunt begrijpen. Wat betekent dat nu: *Want ik heb geleerd vergenoegd te zijn*? Vergenoegd zijn, dat is niet een woord dat ik alle dagen gebruik.

Maar kinderen, kijk eens goed naar dat woordje. Kun je lezen? Kijk eens naar dat woord: vergenoegd. Ja, genoeg, dat weet je wel wat dat is, hè? Heb je dan te veel? Heb je dan te weinig? Nee, je hebt precies genoeg. Dat is het. Dat is ook de betekenis van het woord vergenoegd zijn. Het betekent dat je tevreden bent. Vergenoegd betekent dat je gerust bent. Je mag het ook vertalen met: je schikt je in je lot. Je schikt je in je situatie, je neemt er genoegen mee.

Het is dus de situatie van iemand die genoeg heeft voor zichzelf en zich niet door de omstandigheden laat beheersen of afleiden. Zij of hij is vergenoegd, tevreden. Nu, zo was het in het paradijs, in de oorspronkelijke staat van rechtheid. Daar hadden Adam en Eva genoeg van alles en ook genoeg aan alles. Zij hadden geen begeerte om nog meer te hebben. De mens in zijn oorspronkelijke staat had genoeg aan God, was vergenoegd met God, met wat God schonk, maar ook in de omgang met God.

Zo was het. Ja, dat hoor je goed: zo was het. Totdat de slang kwam en tot ontevredenheid verleidde, zodat de mens toch als God zou zijn. Lijkt je dat niet wat? Om nog groter, nog heerlijker te zijn? Lijkt het je niet wat om als God te zijn? We weten het: de mens is gevallen. Wij zijn gevallen, in de zonde gestort. En nu kunnen we nooit meer echt tevreden zijn. Nu hebben we nooit meer echt genoeg.

Dat is herkenbaar, gemeente, toch? We hebben niet gauw genoeg, als we eerlijk zijn. Natuurlijk zeggen we met het oog op een ander: ik heb genoeg en ik ben dankbaar. Maar als we diep in ons hart kijken, als we eerlijk zijn, dan willen we het toch altijd mooier, groter en beter. Toch? Jonge mensen, je wilt misschien ook wel de Apple Duo. Dat is een betere telefoon, een nieuwere telefoon. Dat wil je gewoon. Dat is nieuw, dat is groter, dat is beter.

Niet alleen jonge mensen hebben daar last van, hoor. Ook ik heb daar last van. Ik heb er vanmorgen iets van gezegd: die vrouw was gebogen naar de grond. Zo zijn we allemaal van nature, we kijken naar beneden. Ik reed vanmiddag weer langs dat grote huis, dat mooie witte huis, u weet wel, met die grote hekken ervoor. Ik dacht: tjongejonge, dat is toch wel mooi, zo'n woning. Prachtig.

Maar weet u wat er in de Schrift staat? In de Bijbel staat: *Het oog wordt niet verzadigd met zien; en het oor wordt niet vervuld van horen.* En de spreukendichter zegt het nog veel zwart-witter: *De hel en het verderf worden niet verzadigd; alzo worden de ogen des mensen niet verzadigd.* Ontevredenheid, altijd meer willen hebben, altijd mooier willen hebben, altijd groter willen hebben, wordt hier vergeleken met de hel en het verderf. Dat hoort dus bij het rijk van de duivel en van de duisternis.

Nu waren er in de tijd van Paulus mensen die toen, en ook nu wel, stoïcijnen genoemd worden. De kinderen zullen dat wel moeilijk vinden, maar de jeugd snapt dat wel. Wat is een stoïcijn? Het wordt weleens gezegd, misschien wel door de leraar. Als je straks op school zit en hij stelt je een vraag en je houdt een stalen gezicht. Je doet net of je hem niet hoort of net of je het niet weet. Je laat je niet beïnvloeden. Misschien zegt de leerkracht dan wel: *Doe toch niet zo stoïcijns, man. Het doet je echt wel wat.*

Dat komt uit de tijd van Paulus. Dat waren mensen die zo probeerden te leven, als een deugd, dat niets hen in het leven beïnvloedde, mooie dingen of minder mooie dingen. Ze probeerden zich zo in bedwang te houden, gedisciplineerd te leven, dat ze zich daar niet door lieten beïnvloeden. Ze oefenden zich daarin om zelfgenoegzaam te zijn. Dan probeer je de omstandigheden te accepteren zoals ze op je afkomen. Je zou kunnen zeggen: een soort tevreden zijn, maar dan zonder emoties. Geen blijdschap, geen droefheid laten zien. Dat konden die stoïcijnen door jarenlange training zo leren.

Wel, is dat wat Paulus hier bedoelt als hij zegt: *Ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben*? Een zelfgenoegzaamheid zoals de stoïcijnen: het doet me niets? Nee, dat is het niet. Bedoelt Paulus

dan hier de zelfingenomenheid die hij in zijn eertijds beleefd heeft als farizeeër, aan de voeten van zijn leermeester Gamaliël?

Jonge mensen, Paulus dacht dat hij heel goed bezig was. Hij had het goed met zichzelf getroffen. Hij leefde naar de wet van God. Zelfgenoegzaam was hij, heel stipt in het onderhouden van Gods wet. Hij dacht daarmee wel voor God te kunnen verschijnen. Hij wist het allemaal zo goed en hij meende zelfs God een welbehagen te doen door de christenen te vervolgen. Totdat de Heere hem tegenkwam op de weg naar Damascus.

Toen was er van die zelfingenomen Saulus van Tarsen niets meer overgebleven. Hij, die het allemaal wist, moest toen op de grond uitroepen: wat moet ik doen? Toen heeft Paulus geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen hij is. Nee, niet allemaal in één dag, dat niet. Daar zullen we straks nog van horen. Want wat dat is, dat was onze eerste gedachte. En hoe je dat leert, dat was de tweede gedachte.

Maar daar op de weg naar Damascus heeft hij het geleerd, zo zeggen we dan, jonge mensen, bij aanvang. Voor het eerst in je leven moet je leren wat het is om vergenoegd te zijn in hetgeen je bent. Toen heeft Paulus, Saulus van Tarsen moet ik zeggen, dat in beginsel geleerd, in het begin. Als je iets begint te leren, dan weet je lang niet alles, dan begin je pas. Maar hij heeft toen iets gezien van Wie de Heere Jezus is. Want we lezen kort na die geschiedenis dat hij Christus predikte.

Hij heeft Christus leren kennen, Wie Hij is, en dat in Hem alle dingen zijn. *Hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?* Zo zegt hij later. Daarom schrijft Paulus hier in de tekst niet dat hij tevreden is met de dingen die hij heeft. Je zou kunnen zeggen: ik ben tevreden, want ik heb een gezinnetje, ik heb een woning, ik heb mijn arbeid, ik heb mijn werk. Ik ben tevreden, ik heb een fijne gemeente waar ik een plaats heb. Ik ben tevreden met hetgeen ik heb.

Nee, dat zegt Paulus niet. Hij zegt: *Ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben.* Wie hij is. Wat is dat dan? Laten wij ons leven daarnaast leggen, of we daar bij aanvang ook iets van geleerd hebben, wat dat is. Dat Paulus een schuldige zondaar voor God geworden is, hij, die farizeeër die zo zelfingenomen was. Gods Geest kwam hem te onderwijzen en te leren dat hij niets anders dan de dood verdiend had.

Die Geest heeft hem geleerd wat in het Oude Testament in een van de psalmen staat: als U mijn ongerechtigheid gadeslaat, wie zou kunnen bestaan? Hij verloor al zijn rijkdom en alles wat hij meende te hebben als zelfingenomen farizeeër, al zijn vermeende gerechtigheid. Hij moest het kwijtraken. Zo werd Paulus, die rijke, verrijkte farizeeër, een arme, schuldige bedelaar aan Gods troon. Zo zegt hij het later: *Mij is barmhartigheid geschied.*

Toen is de Heere Jezus Christus in hem geopenbaard. Toen is hij bij aanvang levend gemaakt met Christus. Toen mocht het voor hem gelden: *Uit genade zijt gij zalig geworden door het geloof; en dat niet uit u.* Toen is Paulus een nieuw schepsel geworden, bij aanvang. *Het oude is voorbijgegaan, ziet, het is alles nieuw geworden.* Ja, bij aanvang, aan de voeten van de Heere Jezus Christus. Daar, met die lege handen, in het inzicht van zijn schuld, heeft Paulus geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen hij is. In Christus, in de Heere Jezus, door het geloof. Want God heeft het gezegd: *Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten.*

Gemeente, wat is het erg als we ontevreden zijn. Wat is het erg als we jaloers zijn. Wat is het erg als we zien op de dingen die we niet hebben. Wat is het erg als we altijd weer meer willen hebben en als we nooit vergenoegd zijn met wie we zijn. Tevreden zijn met hoe God mij geschapen heeft, met mijn kwaliteiten, maar ook met mijn nukken en mijn gebreken, de dingen waarmee ik te strijden heb, en

daar nooit tevreden over ben. Wat is het erg als we niet tevreden zijn met de weg die de Heere met ons gaat.

Als we zien op de aardse dingen, zoals ik vanmorgen zei: die vrouw die voorovergebogen keek in deze wereld. We hebben al het noodzakelijke. Ik denk ook dat niemand van u in het afgelopen jaar één dag onvrijwillig zonder voedsel heeft geleefd. Niemand in Nederland hoeft dat. Zo rijk zijn wij. En toch is de allerrijkste op aarde dikwijls niet tevreden. Hoe komt dat?

Jonge mensen, heb je er weleens over nagedacht hoe dat komt? Anders zal ik het met een voorbeeld duidelijk maken. In het paradijs waren we tevreden. Maar door de zonde, waar ik het zojuist over had, is er een soort gat in onze ziel gekomen. Een gat dat de mens probeert te vullen met alles wat in de wereld is. Maar het zal nooit lukken.

Nee, gemeente, we hebben schuld voor God. Zolang die schuld openblijft, kunnen we proberen om dat gat in onze ziel te vullen met van alles en nog wat, maar het zal niet lukken. Pas wanneer we door de Heilige Geest leren dat we schuldig staan voor God, dat we doemwaardig zijn voor God, pas als wij bij de Heere Jezus Christus komen en van Hem vergeving en verzoening ontvangen, dan pas wordt dat gat in onze ziel als het ware vervuld.

Tot dan probeert de mens rusteloos bezig zijn hart te vullen. Maar we hebben het al meerdere keren gezegd: al dat aardse gaat voorbij. Het gaat voorbij en al haar begeerlijkheid gaat voorbij. Als wij niet meer hebben dan wat de rijke jongeling had, dan zal God straks in het oordeel tegen ons zeggen: *Eén ding ontbreekt u.*

Gemeente, laten we daarom niet tevreden zijn met alleen het aardse. Laten we niet tevreden zijn met een uitwendige betrachting van de godsdienst, zoals Saulus in zijn eertijds als farizeeër meende te kunnen leven. Laten we niet tevreden zijn met een godsdienstig leven, een leven vol gerechtigheidswerken van onszelf. Laten we alleen tevreden zijn met het offer van de Heere Jezus Christus, uit genade aangeboden. In Hem is genoeg, aan Hem hebben we genoeg. Vergenoegd, tevreden.

2. Hoe we dat leren

Tevreden zijn. We hebben ons afgevraagd wat dat is. Dat was onze eerste gedachte. Maar ik zei ook, in onze tweede gedachte: dat moet je leren. Hoe we dat leren. Dat zegt Paulus toch ook in die paar woorden van vers 11: *Want ik heb geleerd vergenoegd te zijn in hetgeen ik ben.*

We hebben gezien dat ieder mens na de val ontevreden is. Rusteloos zoekt de natuurlijke mens naar alles wat vergaat: meer, mooier, beter, nooit genoeg. Zo was het ook in het leven van Paulus. Zo is het ook in ons leven van nature. Maar Gods genade heeft daar een verandering in gebracht, bij aanvang. Zo zei ik het, jonge mensen: bij aanvang, in het begin. Er moet een begin zijn van het geestelijke leven. Er moet een begin zijn. Indien jij niet wederom geboren wordt, kun jij het Koninkrijk van God niet ingaan.

Maar waar een begin is, een echt begin, een oprecht, een waar begin, een zaligmakend begin, daar gaat de Heere door Zijn Heilige Geest ook voort. Daarom zeggen we: in het geestelijke leven is er iets bij aanvang en bij verdere voortgang. Paulus heeft op de weg naar Damascus geleerd om vergenoegd te zijn in hetgeen hij is in Christus. Een heel klein beetje, een fractie natuurlijk. Je leert niet alles op één dag.

Zo is het ook als we naar school gaan en een opleiding volgen. Daar gaan jaren overheen. Natuurlijk leert de een sneller dan de ander, dat is allemaal waar. Maar je leert niet alles in één keer. Zo heeft Paulus ook niet alles in één keer geleerd. Bij de voortgang heeft hij het geleerd, geleerd om vergenoegd te zijn. Hoe? Door oefening. Het geloof dat Paulus in de wedergeboorte ontvangen had, moest ook geoefend worden, verder geoefend worden.

We zeggen, je moet trainen. Als je goed orgel wilt spelen, dan moet je veel oefenen. Als je dan bij de orgelleraar komt, één keer in de week of één keer in de twee weken, en het gaat wat slechter, dan zegt de leraar: *Heb je wel geoefend?* Zo is het ook met het geloof, zo is het ook met het vergenoegd zijn. Paulus heeft dat moeten leren, ook na zijn bekering. Ik zou zeggen: juist na zijn bekering.

Hij heeft het geleerd door ervaring, door geoefend te worden. Hij heeft geleerd wat de Heere heeft gezegd: *Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten.* Dat leren al Gods kinderen, niet alleen bij aanvang, maar ook bij de verdere voortgang. Zij worden geoefend om vergenoegd, tevreden te zijn, niet met wat ze hebben, maar met wat ze zijn in de Heere Jezus Christus. Bevindelijk, uit ervaring, geoefend worden. Gods kinderen ontvangen dat vandaag ook.

Hoe dan? Hoe leer je dat dan? Wel, Paulus zegt dat in vers 12. Ik zei het: we zouden het over vers 11 hebben, maar we ontkomen er niet aan om vers 12 en ook vers 13 erbij te nemen. Want Paulus zegt het in vers 12:

En ik weet vernederd te worden, ik weet ook overvloed te hebben; alleszins en in alles ben ik onderwezen, beide verzadigd te zijn en honger te lijden, beide overvloed te hebben en gebrek te lijden.

Paulus heeft overvloed en verzadiging gekend. Tijden waarin hij eten en drinken genoeg had. Tijden waarin hij gezondheid had. Tijden waarin hij zijn werkzaamheden kon verrichten. Tijden waarin zijn bediening rijk gezegend werd. Tijden waarin hij veel liefde en gaven van mensen ontving om zijn werk te kunnen doen. Maar Paulus zegt: ik ken ook tijden van vernederd te worden, tijden van honger te hebben, tijden van gebrek te hebben.

Wat heeft Paulus toch ook een ellendig leven moeten ondergaan. Wat kunnen we van hem lezen? Hij heeft vijf keer veertig slagen gehad. Hij is drie keer gegeseld. Hij is gestenigd. Hij heeft te maken gehad met kou, met honger, met dorst, met schipbreuk. Daarom zegt hij het ook in vers 12: *Alleszins en in alles ben ik onderwezen.* Op allerlei manieren en in allerlei tijden en omstandigheden heeft de Heere mij geoefend.

Dan wordt hier een woord gebruikt dat anders is dan het eerste. Hij heeft geleerd om vergenoegd te zijn, en hier staat dat hij onderwezen is. Hier wordt een woord gebruikt dat eigenlijk betekent dat je ingewijd wordt in een mysterie. Ja, dat klinkt een beetje vaag, maar dat is het nu juist. Paulus zegt: ik heb geleerd, ik ben onderwezen in een mysterie. Wat bedoelt hij? Hij zegt: dit is nu iets wat niet iedereen meemaakt. Ingewijd worden in een mysterie, dit onderwezen worden, dat is iets wat mensen alleen door genade, door Goddelijke genade leren.

Nee, hij zegt hier niet: ik ben een stoïcijn en zo heb ik geleerd vergenoegd te zijn. Hij zegt ook niet: ik ben een farizeeër en zo heb ik geleerd om zelfgenoegzaam te zijn. Nee, hij zegt het: ik heb door Gods genade geleerd, de uitnemendheid van de Heere Jezus Christus te gewinnen. Dat is het gevolg van wederbarende genade, ook vandaag.

Met de taak en de plaats die de Heere hem gaf, met alles wat die aan voor- en tegenspoed meebrachten, heeft de apostel geleerd om tevreden te zijn. Tevreden met alles wat God hem gegeven heeft en ontnomen heeft. Daarom zegt hij niet: ik ben tevreden met hetgeen ik heb, maar met hetgeen

ik ben. Dat is het geheim. Het geheim is dat het vergenoegd zijn niet los te zien is van de geloofsgemeenschap, de vereniging van het geloof met de Zaligmaker van zondaren, de Heere Jezus Christus, en de onderlinge gemeenschap van het geloof door de Heilige Geest.

In die vrijheid heeft Paulus leren leven, maar ook leren getuigen. Nee, we mogen hier Paulus niet verwijten dat hij hoogmoedig is. Integendeel, wat doet hij hier? Hij roemt hier in het geloof. Hij roemt hier in het werk van God alleen. Dat wordt ons vanuit vers 13 wel helder: *Ik vermag alle dingen.* Nou, nou, dat is wel hoogmoedig. Ik kan alles aan. O ja, ben jij zo'n persoon? Ik kan alles aan. Als we dat vandaag horen, dan denken we: dat klopt niet, hoor. Paulus, dat klopt niet in jouw leven. Ik kan alles aan, o ja?

Ja, zegt Paulus. Hij roemt in het geloof. Nee, Paulus heeft geleerd om aan zichzelf te sterven. Paulus is een arme, schuldige bedelaar, maar hij is vergenoegd met hetgeen hij is in Christus, Die hem kracht geeft. Alleen door de Heere Jezus kan Paulus doen wat hij doen kan. Dat is het geheim dat hij geleerd heeft. Alles wat ik doe, dat doe ik uit Hem en tot Zijn eer. Daarin werd hij meer en meer geoefend.

Hoe? Ziende op die Man van smarten. Ziende op Hem Die veracht werd en bespot werd en gelasterd werd. Ziende op de Heere Jezus Christus mocht Paulus het verdragen als hij op zijn zendingsreis misschien wel dorst heeft geleden. Als hij bedacht hoe de Heere Jezus Christus aan het kruis gedorst heeft. Hoe Hij daar voor de zonde, voor zijn godslastering, voor zijn vervolging, voor zijn hoogmoed moest lijden. Als Paulus daaraan dacht, dan kon hij dorst lijden. Dan had hij geen dorst meer.

Zo kon de apostel ook honger verdragen als hij dacht aan Hem met Wie hij verbonden werd door het geloof. Dat Hij als het Brood des levens aan het hout van Golgotha verbroken werd. Dan kon hij honger lijden, ziende op Hem. Dan had hij geen honger meer, als hij zag op Hem.

Zo kon Paulus die gruwelijke gesel verdragen die zijn rug openreet. Hoe? Als hij mocht zien met Wie hij verbonden was: de Heere Jezus Christus, Die in zijn plaats de striemende gesel heeft ondergaan. In zijn plaats, als een Lam dat stemloos is voor degene die Hem scheert. Door Zijn striemen is Paulus genezing geworden. Vergeving ontvangen, vergenoegd, tevreden mogen worden. Dan voelde Paulus als het ware die gesel niet meer.

Zo kon hij het ook verdragen om in Rome in de gevangenis te zitten, als hij geboeid was. Als hij dacht aan de Heere Jezus, Die Zich geboeid liet afvoeren vanwege Paulus' eigengerechtigheid, om Paulus te verlossen. O, dan kon Paulus het ook verdragen om daar gevangen te zitten. Want Paulus is zo rijk. Hij schrijft het in hoofdstuk 3:

Ja, gewisselijk, ik acht ook alle dingen schade te zijn, om de uitnemendheid der kennis van Christus Jezus, mijn Heere; om Wiens wil ik al die dingen schade gerekend heb, en acht die drek te zijn, opdat ik Christus moge gewinnen.

Drek, uitwerpselen. Paulus heeft het geleerd en hij is erin geoefend om genoeg te hebben aan de Heere Jezus. Maar gemeente, dat is het geheim. Dat geheim moeten wij kennen. Dat geheim, en dan zeg ik: bij aanvang. Hoe dat gaat, dan moet je terugdenken aan vanmorgen. Dan was je altijd kromgebogen. Dan keek je naar de dingen van de wereld, in heel je leven, misschien wel godsdienstig.

Maar er kwam een moment, als we iets van dit vergenoegd zijn kennen, dat de Heere je oprichtte. Wat zag je toen? Kunt u het zeggen? Kan jij het zeggen? Wat zag je toen? Heb je iets van de Heere Jezus gezien, van Zijn dierbaarheid, van Zijn gepastheid voor je ziel? Bij aanvang geleerd, dat geheim, om genoeg aan Hem te hebben.

Dat moment dat de vrede in je ziel kwam: *De strik brak los, en wij zijn vrij geraakt.*

Niet door iets van mij, maar eenzijdig, bij God vandaan. En Jezus kwam en sprak en zei. Zo eenzijdig bij God vandaan. De Bron van kracht en van het leven. *Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft.*

Ja, als u iets van genade kent, dan kent u ook iets van die liefde, van de eerste liefde, zo zeggen we dan in het geestelijke leven. De eerste liefde, als je verliefd wordt in het aardse, o, wat is dat wonderlijk. Als je voor het eerst verliefd wordt en je ogen opengaan voor iemand op wie je betrekking hebt. In het geestelijke leven, dat je ogen geopend worden voor de Heere Jezus. Dan lijkt het wel of je al in de hemel bent. Dan kan de wereld je helemaal niets schelen.

Maar dat blijft niet zo, hè? Helaas. Nee, daar waar de Heere werkt bij aanvang, gaat de Heere Zijn kinderen bij de voortgang oefenen om tevreden te zijn en tevreden te blijven met Christus, Die mij kracht geeft. Dan leer je in voorspoed dankbaar te zijn en dan leer je in tegenspoed geduldig te zijn. Dan leer je in tijden van zorgen, in tijden van pijn en van rouw en van lege plaatsen, van arbeidsongeschiktheid en van kinderloosheid, vergenoegd te zijn. Niet met hetgeen je hebt, maar met hetgeen je bent. *Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft.*

We gaan naar huis. Zijn wij afhankelijk geworden van die ene Naam, van die ene Persoon? Mogen wij er bij aanvang iets van kennen: *Ik vermag alle dingen door Christus, Die mij kracht geeft*? Kennen we iets van die tevredenheid in Hem? Hij is ons opnieuw verkondigd, in alle lek en gebrek ons voorgesteld, geopenbaard. O geliefden, laten we Hem te voet vallen, nederig te voet, en ontvangen en omhelzen wat Hij ons schenkt, met een dankbaar hart.

Amen.